

Tomáš Turnhøfer

PRVNÍ ODYSEA NADĚJE

Tomáš Turnhöfer

PRVNÍ
ODYSEA
NADĚJE

POUZE UKÁZKA Z KNIHY

**Nová Forma
2020**

Napsal: Tomáš Turnhöfer
Leden 2020

ISBN 978-80-7612-153-9

Obsah

Kapitola 1 – Šok z budoucnosti.....	7
Kapitola 2 – Detaily.....	15
Kapitola 3 – Start do neznáma.....	21
Kapitola 4 – Drobný problém	31
Kapitola 5 – Před branou osudu	40
Kapitola 6 – Na druhou stranu.....	
Kapitola 7 – Na druhé straně.....	
Kapitola 8 – Průzkum může začít.....	
Kapitola 9 – Vyhodnocení.....	
Kapitola 10 – Rychlá akce	
Kapitola 11 – Na novém místě.....	
Kapitola 12 – Záhadný objev	
Kapitola 13 – Boj s neznámým nepřítelem.....	
Kapitola 14 – Další objev	
Kapitola 15 – Akce pro oddálení osudu.....	
Kapitola 16 – Velké rozhodnutí	
Kapitola 17 – Setkání s pravdou	
Kapitola 18 – Vstřebání šoku	
Kapitola 19 – Šok z minulosti.....	

Kapitola 1 – Šok z budoucnosti

Normální ranní ruch u vstupní brány do komplexu NASA narušuje pouze přítomnost Matta Voighta. Sám ani pořádně neví, proč ho sem pozvali, ale zvědavost mu nedovolila tuto pozvánku ignorovat. I když už byl několikrát ve vesmíru, připouští si, že tentokrát bude jeho přítomnost využita pouze ke konzultaci na základě jeho velkých zkušeností. I když ve 43 letech by stále mohl ještě letět na nějakou misi. Dříve na ISS létali starší padesáti let, tak proč by se i Matt ještě nemohl podívat do kosmu. Vesmír je nekonečný, stejně jako jeho možnosti, a proto by si snad ani nedovolil odmítnout jakoukoliv nabídku pomoci od NASA.

„Matt Voight?“ ozval se hlas za zády.

„Ano,“ otočil se Matt a uviděl mladšího muže, který se po jeho odpovědi představil a poté ukázal na vstup do objektu. Prošli spolu několik dveří, až se dostali do zasedací místnosti, kde ještě nikdo nebyl. Sednul si ke stolu a čekal, co bude dál. Do větší světlé místnosti postupně přicházeli další lidé, ale nikoho z nich nepoznával. Trochu mu to přišlo, jako že je již příliš dlouho mimo dění v NASA. Přece jen za ty roky potkal spousty lidí. Hlavně si připouští, že si tváře docela pamatuje. Potom ale přišel jeho dřívější spolupracovník.

„Ahoj Matte.“

„Ahoj, omluv mou zvědavost, Martine, ale o co tu vlastně jde?“

„Hlavně o tebe, protože počítáme, že ty naši nabídku neodmítneš. Zcela vážně – potřebujeme tě jako velitele lodi, která poletí do dalekého vesmíru, ale tento projekt je až příliš tajný.“

„Nebudu s tím mít problém,“ odpoví Matt, trochu zklamaně, protože stále neví nic nového o tom, co chystají. Kromě toho, že s ním počítají pro let. To ho trochu potěšilo a vnitřně přesvědčilo, že ještě nepatří do starého železa.

„To je dobře, protože víc ti zatím říct nemohu, dokud nepodepíšeš dokumenty o mlčenlivosti.“

„Měli jste se mnou někdy problémy?“ chce utnout hned v zárodku nějaké pochyby o své loajalitě.

„Jasně že ne, ale tohle je opravdu velké,“ jako by chtěl Martin stále zveličovat poslání Matta.

„Máte nahoře lidi v ohrožení?“ zeptal se Matt, ale odpovědi se nedočkal, protože je přerušil muž u řečnického pultu.

„Dobrý den. Vítám vás tu na našem zasedání. Mé jméno je George Aniston a jsem ředitelem NASA. Bohužel vám nemohu říct zatím všechno o naší nové misi, pouze jen to, že je to celoživotní dílo každého z nás a bude i vaše. Všichni, kteří se na této misi podílejí a mohou podílet, prošli bezpečnostními prověrkami, stačí jim tedy málo, aby se zúčastnili mise, která se zapíše do dějin lidstva velkým písmem. Stačí jediné, podepsat mlčenlivost, a dozvíte se víc. Do ničeho vás samozřejmě nenutíme, jen si kryjeme svá záda. Za půl hodiny budeme pokračovat.“

„Matte, tohle prosím prostuduj a podepiš,“ ozve se opět Martin, který mu podává tři listy papíru. Matt je nejprve přejede očima, aby zjistil, zda je to standardní smlouva od NASA, nebo zda je to něco důležitějšího. Odlíšnosti na první pohled našel, nejedná se pouze o obyčejnou smlouvu, je to zároveň i smlouva s vládou Spojených států. Začne ji tedy důkladněji číst. Některé odstavce i dvakrát. Jde hlavně o to, za jakých podmínek a hlavně komu smí sdělit informace, které se dozví od NASA od podpisu této smlouvy. Je tam dokonce odstavec, který se týká pití alkoholu a povoleného limitu alkoholu z důvodu prozrazení celé nebo části mise. Drogy a jiné omamné látky jsou zcela zapovězeny a pokud pod jejich vlivem bude chycen, proběhne s ním pravděpodobně soud, při kterém se bude řešit ohrožení státu i v případě, že nedojde k žádnému prozrazení. Smlouva v tomto ohledu myslí na všechny možnosti a radikálně je trestá. Podepsaný nesmí za žádných okolností prozradit nikomu nic, kromě spoluúčastníků mise a svým nadřízeným, kteří jsou ve smlouvě jmenovitě rozepsáni. Podobně jsou omezeny i veškeré písemnosti typu pošta, e-mail. Internetový blog, facebook, nebo podobné tweety. Zkrátka nesmí ani náznakem naznačit obsah mise, zjištěné poznatky a podobně. Po deseti minutách to vše podepisuje.

„Těším se na tvoji spolupráci,“ osloví ho opět Martin a potřese si s Mattem rukou. Vezme papíry a odchází. Matt se porozhlédne kolem sebe, velká většina těch, co dostali stejný dokument k podepsání, jej stejně jako on podepsali. Pouze hrstka tak neučinila a opouští zasedací místnost. Po chvíli se opět ozývá ředitel NASA.

„Děkuji těm, kteří podepsali a doufám, že navážete na naši dřívější spolupráci. Nalejme si čistého vína a nechodme kolem horké kaše. Za 84 let se s naší planetou srazí malá planetka Apophis. Možná se někteří teď ptáte, jak je to možné, vždyť její dráha byla několikrát přepočítána a vždy bylo zjištěno, že nás jen mine. Těsný průlet kolem země v roce 2029 upravil její dráhu. Pamatujete si přece výpadek internetu a televizních signálů. Určitě si pamatujete, že Apophis poškodil a zničil několik geostacionárních satelitů. Chvíli jsme si mysleli, že to bylo jediné, čím Apophis ovlivnil naši civilizaci. Bohužel se později srazil s dalším malým tělesem, které jeho dráhu nepatrně upravilo. To ovšem stačí k tomu, aby se srazil s naší planetou. Proběhlo několik výpočtů a zatím není jediný, který by tvrdil opak. Když vědci zkoumali planetku v roce 2013, nevěděli, co přesně ji tvoří, proto se domnívali, že případnou kolizi ze Zemí by mělo lidstvo se značnými ztrátami přežít. Nyní víme, že je tvořena převážně z kovu a bohužel také víme, že kolizi přežije mizivé procento lidstva. Na povrch planety se nedostane žádné sluneční světlo a následujících několik let přežijí pouze ty nejprimitivnější organismy.“

Lidé v zasedací místnosti jen mlčky sedí a poslouchají každé slovo. Většina z nich tyto informace teprve vstřebává a trochu se utěšují faktem, že za 84 let už zkrátka nebudou mezi živými, pouze budou řešit problém budoucích generací. Ale i tak ze slov ředitele běhá mráz po zádech. Jedním malým okamžikem bude lidstvo se vším, čeho kdy dosáhlo, pouze minulostí. Děsivá představa. Matt se zamýšlí, jaký plán má NASA na zvrácení osudu. Ředitel ovšem pokračoval dál:

„Už před nějakou dobou byla k tělesu vyslaná sonda, která se k Apophisu připojila a odesílala cenné informace na Zemi, abychom mohli lépe vysledovat její dráhu. Pouze jsme si potvrdili to, co bylo spočítáno. Po další srážce s geostacionárními satelity byla tato

sonda bohužel zničena, ale i tak jsme získali dost podrobných informací. Odstartovali jsme několik programů zkoumání a na další se chystáme, abychom tento osud zvrátili. Jako poslední možnost zatím uvažujeme roztržení této planety. Další možnost zvažujeme odklon od stávajícího kurzu, který by byl realizován kolizí, nejprve by ale náš projektil musel nabrat rychlost obletem kolem nejbližších planet, abychom využili gravitační manévru posílenou Oberthův efekt. Je tu ale zatím velké riziko neúspěchu. Zkrátka ve výpočtech je spousta proměnných, které dokážou misi zkažit. Proto jsou prováděny neustálé výpočty a simulace, jakmile si budeme jisti, odstartujeme i tento projekt. Nemůžeme ale vše vsadit na jedinou kartu! Nynějším nejlepším řešením je mise do vesmíru, která se bude zabývat hledáním nové planety pro lidstvo. Dáme si nyní malou pauzu.“

V místnosti je absolutní ticho, nikdo ani nepromluvil. Byl slyšet každý krok odcházejícího ředitele. Všichni jen tiše sedí, nikoho nenapadne odejít, natož se třeba projít nebo jen protáhnout. Myšlenky každého z nich jsou úplně jinde, jen ne v této místnosti. Nejen Matt se snaží vstřebat všechny informace, které zatím získal. Jde to velmi těžko, protože se nemůže zbavit myšlenek, jak to tu vlastně bude vypadat. Svět, jak ho zná dnes, už nebude existovat. V hloubi své hlavy se s tím nemůže smířit. Občas se zamyslí nad tím, proč tu vlastně je, zřejmě se bude účastnit mise, která bude hledat novou planetu, na které se lidé usídlí. Jenže lidský život je příliš krátký na to, aby se dalo dostat dál, než se dostaly naše sondy. Vždyť kolik času trvalo sondám, než se dostaly k Plutu. Na žádné planetě sluneční soustavy lidstvo nepřežije, kromě Země. Snad jen kdybychom našli něco zajímavého na měsíci Saturnu – Titanu. Matt zřejmě dospěl k závěru, že mise bude směřovat právě na Titan. Ale domnívá se, že tento vesmírný objekt lidstvo asi nespasí. Je spousta věcí, které na Titanu určitě budou chybět. A hlavně téměř celé lidstvo zůstane na Zemi, jen velmi malá část by se mohla dostat jinam. Jediné, co ho trochu utěšuje, že nebude svědkem této hrozné katastrofy pro lidstvo. Sice žádného blízkého na této rodné planetě nemá, měl jen ženu, se kterou ale nemohl mít děti a možná proto se

ve zlém rozvedli, ale i tato situace ho nenechává lhostejným. Nechce si představit, co se tu bude za 84 let dít, ale nedokáže momentálně myslet na něco jiného. Představuje si tu bídu, kterou civilizace zažije. Voda bude mít cenu zlata, zlato bude téměř bezcenný kov, který je příliš měkký na výrobu čehokoliv užitečného. Z myšlenek a z představ o takovém světě mu jde mráz po těle, protože to není námět pro film, ale realita, nepopsatelná realita. Jak dlouho bude vyráběna elektrika po takové katastrofě? Solární elektrárny nebudou mít potřebnou účinnost, jaderné se bez údržby po nějakém čase bezpečně odstaví. Vodní elektrárny by sice mohly fungovat o něco déle, ale bez pořádné distribuce se bez člověka také samy vypnou. V tomto čase už nebude tolik věcí, které budou poháněny ropnými produkty. Hlavním zdrojem lidského přežití bude bezesporu elektrina. Na přípravu této situace má lidstvo 84 let. Že budou ohromné ztráty na životech je jasné. Ale co se bude dít s lidskými těly? Bude nutné postarat se o těla, zabránit jejich rozkladu, aby nedošlo k šíření nějakých nemocí. Co budou lidé jíst, když bez slunce a s omezeným množstvím vody pořádně nic nevypěstují? Jediné, co jeho myšlenky právě zastavilo, byl hlas od řečnického pultu.

„Jmenuji se Bill Kozlowski a jsem ředitelem technického úseku. Budu navazovat na pana ředitele. Na mezinárodní stanici Alan se již několik let staví velká loď, která je schopná přežít s lidskou posádkou několik set let. Jsou na ní přístroje pro recyklaci životně důležité vody i vzduchu, to je základ pro takto dalekou cestu. Je vybavena přísně tajnou hibernací lidí. Nebojte, máme to odzkoušené, jak na zvířatech, tak i na lidech. Jen jsme tento objev nezveřejnili, chtěli jsme se vyhnout případným spekulacím o tom, co právě zamýšlíme, a tím je cesta do vzdáleného vesmíru. Loď je vybavena iontovými motory, jako sekundárními pohony z důvodu kalibrace směru, jemného brždění apod. Jako primární pohony jsou použity desetkrát silnější VASIMR. Tyto motory budou využívány pro hlavní tah lodí, a protože spotřebovávají velké množství elektrické energie, budou na palubě ještě jaderné motory. Ty vytváří teplo pro Sterligovy motory, který ho přemění na elektrickou energii. K tomu potřebují

výkonné chlazení, které využijeme díky nízké teplotě v kosmu. Dále jsou na lodi nainstalovány solární kolektory, ale jejich počet je minimální, protože pro let směrem od slunce jejich účinnost klesá. Ty, které jsou na lodi nainstalovány, jsou silně předimenzovány pro prostředí, ve kterém budou využívány. A teď k tomu hlavnímu. Loď je rozdělena na několik částí, přičemž jako celek se dá rozdělit až na tři nezávislé rovnocenné samostatné lodě. Je to například pro případ poruchy, či rozdělení mise. Samozřejmě jsou rozděleny palivové články, motory i oblast pro životně důležité věci, jako jsou potraviny nebo kyslík. Každá tato část je schopna provést přistání na planetě, nebo i na exoplanetě podobné velikosti jako naše Země. Přistání sice neproběhne v celku, loď se rozloží na moduly, které se za pomoci vozítek dají opět složit a zcela využívat. Kompletní podrobný rozpis o lodi dostanete později. To je ode mě asi v rychlosti všechno. Nemá cenu vás v tuto chvíli zaneprazdňovat detailnějšími informacemi. Děkuji za pozornost a předávám slovo.“ K řečnickému pultu se opět dostává ředitel NASA Aniston.

„Seznámili jsme vás s lodí, která bude celému lidstvu spásou před jeho koncem. A bude také místem pro ty z vás, kteří se připojíte k posádce. Na vašich bedrech leží rozhodnutí, které navždy změní váš život. Můžete jen nečinně přihlížet a nic neudělat, ale já ve vašich tvářích vidím, že vám není osud obyvatel této planety lhostejný a že svými zkušenostmi, svými dovednostmi, ale i svým srdcem pomůžete nejen sobě, ale i ostatním.“

Pan ředitel měl ještě dlouhý motivační proslov, Matt se domnívá, že si sem svolal všechny adepty na posádku této nové lodi, která se na Zemi zřejmě nikdy nevrátí a teď jim bude vtoukat do hlavy, že je to vlastně jejich povinnost, odletět kamsi pryč. Přemýšlí, jestli se na povrchu Země nenudí. Nejlépe se vždy cítil ve vesmíru. Vždyť celý svůj život studoval letectví s životním cílem podívat se do kosmu, a když se mu to v pětadvaceti splnilo, zdálo se mu to málo. Spoustu času strávil na vesmírné stanici Alan, a když mu bylo naznačeno, že už zřejmě docestoval, byl z toho dost smutný. Teď mu tu vypráví o důležitosti mise, na kterou byl přizván, ale Matt by neodmítnul snad i tu nejnudnější misi v historii NASA, protože každá cesta do vesmíru

je svým způsobem ojedinelá a vzrušující. Matt má jasno, připojí se k posádce, která poletí sice dlouho a daleko, ale kdo ví, co objeví. Ředitel svoji řeč ukončil, zítra mají všichni čas na rozhodnutí, zda se této důležité mise zúčastní nebo nikoliv. Matt se opět porozhlédne kolem sebe po ostatních, ale nikoho nepoznává, připadá si, že už do tohoto kolektivu mladších než je on, nezapadá. I když jedna tvář se mu zdá povědomá, ale nevybavuje si, komu by měla patřit. Chvilí sedí na svém místě a čeká, nebo spíš stále vstřebává nové informace, až se část davu lidí přežene a vyjde ven. Nemá chuť se tlačit s ostatními ven. Po chvilce si uvědomí, že přemýšlet může i jinde, zvedne se ze židle a dá se na odchod.

Když prochází dveřmi ven ze zasedací místnosti, chytne ho za rameno Martin a zastaví ho se slovy:

„Ty s námi do toho půjdeš?“

„Když jsme se viděli naposledy před lety, alespoň ses mě zeptal, jak se mám. Dnes ne, dnes to pro tebe asi není důležité, jako fakt, jestli se k vám připojím nebo nikoliv,“ odpověděl Matt a zdálo se mu, že je na něj záměrně vyvíjen tlak. Začíná mít pocit, že se stává klíčovou postavou této budoucí mise.

„Promiň, nebudu na tebe naléhat. Tvá účast je pro nás důležitá, máš zkušenosti jako nikdo jiný.“

„A taky tady na Zemi vlastně nikoho nemám, což se vám zajisté určitě také hodí,“ reaguje prozíravě Matt na Martina.

„Tobě nic neunikne. Nebudu tě zdržovat, měj se a zítra tady ve tři.“

„Dobře, zítra,“ odbude ho s pocitem zcela zbytečného dialogu.

Matt vychází z budovy a na chvíli se zastaví a otočí se zpět. Uvědomil si, že ještě nikdy odsud neodcházel s takovými divnými pocity jako dnes. Přece jenom už něco prožil, ale ještě ho tu nikdy tolik nešokovali. Už řešil pár neobvyklých situací, ale tohle je úplně jiné. Ani o několik hodin později na hotelu stále ještě nevstřebal všechno. U večeře nemyslel na nic jiného, než na budoucnost, která ho čeká na lodi, která popluje kamsi do neznáma našeho vesmíru. Nebo poletí na Titan, kde se pokusí s minimem věcí a s minimem

znalostí založit kolonii lidí, která se třeba někdy vrátí na Zemi. Je nezodpovězenou otázkou, zda na Titanu dokáže lidstvo přežít. Matt myslí, že na jeho kolonizaci je ještě příliš brzy, ještě lidstvo není technicky tak daleko, aby na zcela zamrzlé planetě dokázalo přežít. Ale třeba se mýlí a vědci už objevili nějaké zásadní věci, které by to velice usnadnily. Řešení by mohla být dnes zmíněná sofistikovaná hibernace, ale kdo ví, jak to s ní ve skutečnosti je. Vždyť je to tajné a třeba i neodzkoušené. Nebo je to jen umělé koma, a aby to neznělo tak děsivě, nazývají ji schválně mylně hibernací. Mattovi se stále honily podobné myšlenky hlavou. Nemohl ani usnout. Stále nad něčím přemýšlel. Chvillemi si dokonce myslel, že usnul a dnešní setkání v NASA byl sen, ale pohled na pozvánku do NASA na nočním stolku ho vrátil opět do tvrdé reality. Nakonec se mu podařilo usnout až vyčerpáním, ale i tak moc nespál.

Kapitola 2 – Detaily

Při snídani si k Mattovi přisedne černocho, který se představí jako Jeff Campbell. Prozradí na sebe, že pochází z New Orleans, vystudoval letecké inženýrství, ale celkově o vesmíru toho zas tolik neví na někoho, kdo tam už dvakrát byl. Je to takový veselý člověk, který rád vtipně komentuje nastalé situace. Jako například komentář k tomu, proč určitě tentokrát zase poletí do vesmíru – myslí si totiž, že všechny krásné ženy už na Alanovi jsou, proto musí přece za nimi. Některé věci ale přijdou vtipné jen jemu. Nicméně oba později společně dorazí do NASA do zasedací místnosti. Jeff Mattovi zdůrazňuje, že nezná doposud žádnou loď, která by byla primárně poháněna VASIMR motory, kromě těch testovacích, proto je rád, že tyto motory budou doplněny elektrostatickými iontovými pohony, se kterými máme jako lidstvo letité zkušenosti nejen při používání satelitů. Trochu nevěří, že tyto motory jsou tam jen kvůli úpravám směru a brzdění. Když večer studoval dokumentaci, kterou jako technik přednostně dostal, dospěl k závěru, že iontové motory zastávají i funkci náhradního pohonu, protože přece jen zatím není taková důvěra ve VASIMR. Matt jeho důkladné uvažování se zájmem vyslechne, ale má větší důvěru ve VASIMR motor než Jeff. Ten se s ním pouští hned do diskuze:

„Představ si toroidní magnet, díky kterému se ionizované vysokoteplotní plazma hélia nedotýká povrchu materiálu, protože na něj působí vysokofrekvenční elektromagnetické pole, právě z toho toroidního magnetu. Víš kolik energie je na to potřeba? Vždyť se tu dotýkáme supravodivosti! K tomu ještě připočti předchozí zahřátí iontů hélia mikrovlnami, to není, jako když si ráno ohříváš snídani. V další komoře se palivo opět zahřívá pomocí iontové cyklotronové rezonance na šílenou teplotu, a to opět potřebuje šílenou energii. Nakonec potřebuješ opět silné magnetické pole – neobyčejné, ale navíc modulované, aby si vzniklou plazmu hélia usměrnil a správně nasměroval, ale i reguloval specifický impuls. To všechno potřebuje

šíleně energie. V dokumentech nebylo popsáno kolik, ale můj střízlivý odhad je aspoň 20 megawattů! Když to porovnáám s iontovým motorem, který také vytváří plazmu, ale xenonu, také ji ohřívá mikrovlnami a také používá magnetické pole, ale jeho spotřeba je jinde. Nemá takovou sílu, a i když jich použijeme víc, tak stejně nedosáhneme takového specifického impulsu, ale od dob motoru DSG4 je jeho opotřebení úplně minimální. Jestli lze něco nazvat nezničitelným motorem, tak právě dnešní elektrostatické iontové motory. Teoretický bys s nimi snad doletěl až na konec naší galaxie, ale asi by se ti rozpadly šrouby, které by motor samotný držely pohromadě," zavtipkoval nakonec Jeff.

Matt musel uznat, že Jeff ví, o čem mluví a z jeho povídání se opět něčemu přiučil. Nesdílí Jeffovu myšlenku, že iontové motory nejsou záložní motory, ale je rád, že tam jsou a lze je tak využít. Jejich povídání přerušil George Aniston u řečnického pultu.

„Dobrý den, vítám vás a jsem rád, že jste dorazili i na druhý den sem do zasedací místnosti. Nebudeme se zdržovat a přejdeme na další věci. Včera jsme vám neprozradili jméno plavidla. Jelikož hlavní finanční podporu jsme dostali od evropské vesmírné společnosti ESA, chtěli jsme loď pojmenovat po nějakém Evropanovi. Ale kterého vybrat, abychom některé neurazili. Například po Gagarinovi máme pojmenovánu vesmírnou stanici. Našli jsme jedno biblické jméno, které najdeme i v koránu a ve Starém zákoně. Je to jeden z Noemových synů, který je označován za praotce Evropanů. Loď se tedy jmenuje Japhet. Druhou hlavní věc, kterou jsme vám včera také neřekli – kam se vlastně poletí. Možná jste zaslechli spekulace o tom, že sonda New Horizons našla červí díru v oblasti za Plutem. K těmto spekulacím jsme se zatím nevyjádřili a nechali jsme to žít vlastním životem. Jelikož někteří amatérští astronomové svými dalekohledy odhalili stavbu Japheta, posílili se tím spekulace o červí díře a o stavbě vesmírné lodi, která ji poletí prozkoumat. My tyto spekulace potvrdíme. Japhet opravdu poletí k této červí díře. Nejdřív ovšem poletí k Venuši, kterou dvakrát obletí z důvodu zrychlení plavidla, další manévr proběhne kolem Země a poslední kolem Jupitera. Japhet poletí sedm let, tuto dobu posádka prospí v hiber-

naci. U červí díry se loď výrazně zpomalí a bude probuzena posádka. Jak jste se dočetli, na lodi jsou komunikační a průzkumné sondy. Jedna z nich bude poslána skrz červí díru, aby zmapovala, zda se jí dá proletět, a hlavně co najde na druhém konci. Potom se vrátí. Podle výsledků z letu se rozhodnete, jestli Japhet proletí skrz tuto červí díru, nebo zda využije možnosti B, kterou je návrat k Saturnu a zkoumání jeho měsíce Titan společně s další vyslanou lodí ze Země. Další výzkum je otázkou dosažených informací v průběhu letu. Hlavní úspěch mise předpokládáme v prozkoumání druhé strany červí díry. Na prozkoumávání Titanu máme relativně ještě čas. Nyní si uděláme přestávku a zjistíme, kdo je ochoten se této mise zúčastnit. Za dvě hodiny se tu opět sejdem. Zatím děkuji za pozornost.“

V místnosti se rozléhal šum hovořících lidí, přičemž i Matt chtěl Jeffovi něco říct, ale Jeff byl rychlejší.

„Doufám, že tenhle vesmírnej mejdan si nenecháš ujít? Já do toho určitě jdu, tady dole už nemám nic, co bych postrádal.“

„Já vlastně taky ne, určitě poletím.“ Matt si uvědomil, že ho tu také nic nedrží. Žádná rodina ani žádné závazky.

„Máš rodinu?“ zeptal se trochu neohrabaně Jeff, který si to nějak v průběhu otázky uvědomil.

„Se ženou jsme nemohli mít děti, což vedlo až k rozvodu. Pak jsem byl víc ve vesmíru než na Zemi. Později mě nechali nadobro dole a já se se žádnou do ničeho neměl. A ty?“

„Moje žena Anna zemřela při porodu mého dítěte. Zbýl jsem tu sám. Žádnou další už jsem neměl, moc jsem se bál vážného vztahu,“ pronesl trochu sklesle Jeff.

„To je mi líto,“ řekl trochu tiše Matt a dál se raději na nic neptal.

„Jo, mně taky, ale to je život. Když jsem zjistil, že alkohol bolest nespláchně, začal jsem se věnovat tomu, co mě baví a pokoušel se najít si své štěstí jinde než ve vzpomínkách a myšlenkách co mohlo být, co kdyby tohle a co kdyby támhleto. Prostě tady je přítomnost a támhle budoucnost, otáčet se nemá moc cenu,“ prohlásil celkem sebejistě Jeff a Matt mu přitakával, protože v tomhle měl pravdu.

V místnosti se tvořily skupiny, které různě obcházeli pracovníci NASA a komunikovali s nimi. Zřejmě vysvětlovali nějaké další podrobnosti. Protože těch základních se od řečnického pultu moc nedozvěděli. Otázek přibývalo, ale odpovědí moc ne. Předmětem diskusí bylo většinou téma, co NASA očekává od průletu červí dírou. Skok do budoucnosti? Skok do minulosti? Alternativní vesmír nebo slepou uličku do jiné části vesmíru? Možná očekávají jiné inteligentní bytosti, které nám z problému pomůžou. Odpověď na otázku, co je za červí dírou ale neznal nikdo. S ničím takovým se nikdo ještě nesešel. Jak potvrdili pracovníci vesmírné agentury, čekat na výsledky dnes poslané sondy, není čas. Sedm let letu a další roky příprav se vzhledem k dané situaci moc nehodí. Po vášnivých debatách se každého z nich jednotlivě ptali, co si o dané misi myslí a zda poleť. Dnes zde byli všichni kandidáti z USA, kteří do Japheta poskytnou dvoučlennou posádku. Uchazečů je mnoho, byla proto vymyšlena strategie. NASA si vybrala člověka, který by se jí zamlouval, k němu vybrala několik adekvátních náhrad. Pokud by první ze žebříčku odmítnul, je hned osloven další člověk v pořadí. Došla řada i na Matta, který s letem souhlasil. Když se zeptali Jeffa, také nedokázal odmítnout. Po nějakém čase byli opět všichni svoláni.

„Nyní již známe celou posádku včetně neamerických členů. Dovolte, abych vám je stručně představil. Matt Voight, jako velitel lodi a pomocník pilota.“

„Poletím...“, usmál se Matt, když slyšel svoje jméno. George Aniston dál pokračoval:

„Američan, 43 let. Jeff Campbell, mechanik zajišťující chod Japheta.“

I Jeff se usmíval, že i on poleť. George se ale u řečnického pultu nezdržoval s mezerami ve výkladu:

„Američan, 36 let. Sergej Kondrašov, doktor starající se o zdraví posádky, Rus, 42 let. Natalja Vilková, geoložka, Ruska, 36 let. Sophia Pedestrolí, bioložka zkoumající život na jiných planetách, Italka, 32 let. Jaques Moudenc, hlavní pilot a zástupce velitele, Francouz, 43 let. Danny Lovett, technik, který se podílel na stavbě lodi, Brit, 39 let. Martin Brükner, psycholog, Němec, 42 let. Kung Li,

fyzička s vesmírným zaměřením, Číňanka, 34 let. Jing Wang, chemik a technik přístrojů pro recyklaci vzduchu a vody, Číňan, 40 let, Takeši Tanaka, inženýr informatiky a komunikace, Japonec, 29 let. Balrám Ráúl, kopilot a záložní pilot, Ind, 34 let. Těchto dvanáct lidí bude novou posádkou lodi Japhet. Přeji hezký den a na shledanou,“ loučí se ředitel NASA. Místnost se začne vyliďňovat. Jeff a Mattem momentálně neví, co se s nimi bude dít, kdo se jich nyní ujme. Nakonec odcházejí s davem ven, ale na chodbě je chytne Martin.

„Nová posádka, výborně! Zítra se dostavte na fyzické testy, fyzickou přípravu a trochu toho školení.“

„Zítra je široký pojem,“ usměje se Jeff.

„Hned ráno v devět hodin. Jo a nesnídejte,“ varuje je Martin se vztyčeným prstem.

Druhý den po deváté hodině už oba seděli u doktora, který jim odebral krev a provedl výtěr z nosu a krku. Vše hned nechal odeslat do laboratoře. Jeff na to hned vtipně reagoval:

„To děláte, abyste potom věděli, co jsme si přinesli z vesmíru, až nás budete za sto let pitvat.“

Od lékaře směřovali oba do tělocvičny. Matt se pozastavoval nad tím, kolik drobností se tu změnilo od dob, kdy tu býval poměrně často. Hlavně ho zaujali čínské nápisy u těch anglických navigačních textů. Představil si spokojeného Číňana, jak bloudí v prostorách NASA, protože sem někoho, kdo nemluví anglicky, vůbec nepustí, představa byla asi zřejmě velice vzdálená realitě, o to víc tyto nápisy nechápal. Jelikož se také učil kantonsky, věděl jistě, že jde o psanou čínštinu. Oba postavili na běžící pásy, kde absolvují zátěžový test. Matt se usmál na Jeffa a zeptal se ho, zda umí kantonsky. Ten zakýval hlavou, že nikoliv a francouzsky mu odpověděl, že bez problému může jakoukoliv hezkou Francouzku pozvat na oběd a ještě jí při tom vyprávět úsměvné historky. Ovšem nečekal, že Matt bude francouzsky rozumět, když mu odpověděl jak jinak než francouzsky, jestli mu taky nějakou z historek neřekne. Bohužel pro něj, díky zvyšujícímu se tempu zátěžových testů se Jeff musí spíš soustředit na svou fyzičku, nežli na povídání s novým kolegou

a vlastně i se svým velitelem. Možná se mezi nimi rodilo přátelství, které je ještě o něco důležitější než zdravý vztah dobrých kolegů.

Potom se oba ocitli na centrifuze, aby pozorovatelé zjistili, jaké přetížení jsou jejich organismy schopny pojmout po částečném vyčerpání. Tento způsob zjišťování výdrži posádky začíná být již zastaralý, ale vědci se stále nemůžou shodnout na adekvátní náhradě, proto se Matt i Jeff začínají točit. S postupně přibývajícimi otáčkami se zvyšuje i přetížení. Mírně se jim deformují obličej. Nikoliv kvůli odstředivé síle, ale kvůli nepříjemnému pocitu od žaludku. Ani jeden z nich není v tomto ohledu nováček a proto už tento pocit oba znají. Nejhorší je to samozřejmě poprvé. Po tomto náročném testu mají oba volno, ale jen fyzicky. Dostali spoustu materiálů na prostudování ohledně Japheta, v čemž se bude rád probírat hlavně Jeff, dále pak informace o zbývajících posádce a také o plánovaných variantách letu s velkou neznámou za červí dírou.

Následující dny probíhalo další a další proškolení, zaučování a řešení krizových situací, přičemž každý člen posádky má svou specifickou roli. Každá zem si vycvičuje svého člena sama, proto tímto koloběhem procházejí Matt a Jeff společně. Přece jen je to doposud největší výprava do vesmíru s nejasným cílem mise. Svoji důležitost pro celé lidstvo jde opravdu o ojedinělou akci, jenže o tom zbytek planety neví. Tvůrci konspiračních teorií si myslí, že budou pouze prozkoumávat druhý konec červí díry, ale ani ta nejšílenější konspirační teorie nepočítá s tím, že na druhém konci bude lidstvo hledat nový domov, nebo pomoc. Tohle si uvědomují Matt i Jeff, ale ještě to na ně zatím nějak nedolehlo. Nemají čas se zabývat něčím jiným, než čím jejich hlavy zaměstnává NASA. Jednou se snad dozví odpověď, co je za červí dírou.

Kapitola 3 – Start do neznáma

Matt s Jeffem sedí v malém autobusu, každý na svém dvou-sedadle, aby měli dostatek pohodlí. Spolu s nimi cestují i George Aniston, Bill Kozlowski a ještě pár dalších lidí. Ještě že je autobus klimatizovaný, protože při stávajících vysokých venkovních teplotách by se jen stěží cestovalo pohodlně. Přijíždějí do startovacího centra na Floridě, kde dnes odstartují svoji misi. Zřejmě se jim odpočítávají poslední hodiny na zemi v jejich životě. Ale to si ani jeden z nich nepřipouští, protože na to zkrátka nemají čas ani chuť. Vstupují do útrobu centra, jejich cesta končí v malé místnosti, kde jsou i další členové mise. Nebyl problém je poznat, protože už je viděli na prezentaci posádky. První jim je představena Italka Sophia Peder-soli, blondýna s dlouhýma nohama a modrýma očima, skoro by takovou ženu člověk čekal na módní přehlídce, nikoliv na palubě vesmírné lodi jako medičku. Další na řadu přichází Francouz Jacques Moudenc, je to hlavní pilot a zástupce velitele. Na jeho zevnějšku zaujmou delší vlasy a trochu svaly. Brit Danny Lovett má funkci technika. Působí velice sympaticky. Předposledním mužem na seznámení je Němec Martin Brükner, který bude zastávat funkci psychologa. Zaujme jeho na krátko pěstěný plnovous s krátkými vlasy. Posledním je snědý záložní pilot a kopilot z Indie jménem Balráam Ráúl. Nelze si nevsimnout jeho mírného indického přízvuku. Po seznámení má ještě slovo ředitel NASA Aniston, který v podstatě neřekne nic nového, pouze zdůrazní svou víru v úspěch mise, zdůrazní i její důležitost a její přelom v historii lidstva a také popřeje posádce mnoho štěstí. Potom odejde.

Posádka je již oblečena do skafandrů a kráčí chodbou k výtahu, který je dopraví do kabiny. Jeff se nakloní k Jacquesovi a pronese: „Umíš s tím vůbec letět, máte to ve Francii?“

„Oui. Že váháš. Taky uctíváte sochu Svobody jako svůj symbol, který ale postavili Francouzi,“ odpověděl Jacques nejprve francouzským výrazem souhlasu. Všichni se dostali do výtahu, který je

v několika okamžicích dostává do úrovně kabiny. Tam se po jednom nasoukají a připoutají.

„Letí někdo poprvé?“ optal se hlavní pilot Jacques.

Po chvilce ticha se ozve s indickým přízvukem Balráám Ráúl:

„S Američany letím poprvé.“

„Řídí to Francouz!“ zdůrazní Jeff, aby trochu odlehčil náladu před startem.

„O to je to horší,“ pousměje se Danny, což je sice vtipné, ale ne pro Jacquesa. Nastává poslední kontrola systémů. Jacques ve spleti čudlíků a tlačítek přesně ví kam má sáhnout, co zapnout, co zkontrolovat a co má být signalizováno. Jeho přesnost a přehled by mohl vzdáleně připomínat klavírního virtuosa při práci. Po několika sekundách se již odlepují od země. Silné vibrace při startu se za chvíli zmírní a posádka vidí z okénka jasný pohyb vzhůru. Ukazatel výšky stále zrychluje, až je obtížné přečíst jeho hodnotu. Brzy bude k nepoužití, protože jeho výška je udávána od tlaku vzduchu a ta je s přibývajícím rychlostí zkreslována. V kabině sice nikdo nemluví, ale tichem se to také nedá nazvat. Všichni si tak nějak uvědomují, že start ze Země je vždy nejkritičtější na všech kosmických letech. S přibývajícím časem také přibývá výška, až se dostanou do bodu, kdy z posádky spadne napětí ze startu a všichni se trochu uvolní. Pak je cítit menší ořes. Raketu opouští poslední stupeň s palivem, který začne klesat k Zemi a později na ni s pomocí motorů dokonce přistane, kde bude opět použit při dalším startu.

Pouze Matt a Jacques mohou zahlédnout první cíl jejich letu. Tím není nic jiného než mezinárodní vesmírná stanice Gagarin. Na ní většina posádky v minulosti už byla. Slouží nejen vědeckým účelům namísto již nefunkční a zničené stanice ISS, ale také jako přestupní stanice pro vzdálenější vesmírnou stanici Alan. Gagarin obíhá ve výšce kolem 450 kilometrů nad zemským povrchem. Je tedy asi o padesát kilometrů výše než jeho předchůdce ISS.

„Vítám vás ve vesmíru. Doufám, že jste všichni v pořádku. Nyní se přiblížíme ke Gagarinovi,“ ozve se hlas Jacquesa, který otočí mírně hlavou dozadu a letmo si prohlédne posádku, aby i pohledem zjistil, zda jsou všichni v pořádku. Potom se opět začne věnovat

přibližování a poté i připojování k vesmírné stanici Gagarin. Martinovi Brūknerovi se proces přibližování zdá pomalý, jako by se loď ploužila, ale ujišťuje se, že se mu to pouze zdá. Ve vesmíru byl pouze jednou a to před sedmi lety, právě na této stanici. Tehdy na ní nestrávil moc času, protože byl pro poruchu odvolán a po několika dnech byl opět na zemském povrchu. Po nekonečné čtvrt hodině se zdá, že už konečně dosáhnou cíle. Podle některých musí ke kontaktu dojít každým okamžikem. Ale stále se nic neděje. Tupá, ale tlumená rána spolu se zvukovou signalizací prozradily, že se dokování ke Gagarinovi povedlo. Po krátké komunikaci mezi pilotem a členem posádky stanice je slyšet syčící vzduch, který vyrovná tlak ve stanici s tlakem lodi. O několik málo okamžiků se otevřou dveře a posádka může opustit tyto prostory.

„Zdravím vás, já jsem Anatolij Dvorakovskij a vítám vás na vesmírné stanici Gagarin,“ uvítal posádku velitel stanice. Po jednom se přesunuli z lodi do útrob vesmírné stanice. Zde je posádka Japheta představena zbývajícím členům. Potřesení rukou musí být velice vlažné, protože ve stavu beztláče by mohla předaná energie pěkně zamotat jednotlivé astronauty. První se Mattovi představuje rus Sergej Kondrašov, zastává funkci palubního doktora. Další je Natalja Vilková, Ruska, která bude vyhodnocovat data ze sond, je totiž geoložka. Tmavé vlasy po ramena v kombinaci s hnědýma očima ji dělají atraktivní, což je ale v silném kontrastu s faktem, že se nemaluje. Další se představuje opět žena – vědkyně, drobná Číňanka Kung Li, která je tu přes různé výpočty, zkrátka taková lidská kontrola počítače. Jing Wang je také z Číny, přesněji z oblasti okolo Šanghaje. Na lodi bude mít funkci chemika a kontrolora funkčnosti zařízení na obnovu kyslíku a recyklace vody. Poslední člen posádky pochází z Japonska. Takeši Tanaka se stará o komunikaci a počítačové systémy. Je to palubní IT technik se vším všudy. Působí trochu nejistě ve větším davu mezi lidmi. Celá posádka nyní proplouvá ve stavu beztláče k dalšímu vesmírnému plavidlu, které je dopraví na vesmírnou stanici Alan. Času není nazbyt. Martinovi to přijde trochu absurdní, protože čas strávený dokováním byl oproti času stráveným na stanici obrovský. Stanici

v podstatě proběhnou a již se soukají do jiného vesmírného plavidla. Tohle plavidlo svým vnitřním prostorem připomíná větší autobus. Je to dáno hlavně tím, že nepotřebuje žádné tepelné štíty pro start ze Země nebo přistání. Létá pouze mezi Alanem a Gagarinem, proto jsou jeho motory mnohonásobně slabší, než jaké byly použity při odletu ze Země. Loď je pokryta solárními panely, nemusí být tak řešeno jejich naklánění ke slunci. Jelikož Alan i Gagarin obíhají Zemi, není potřeba lodi poskytovat tolik energie na její pohyb. Stačí pohyb hlavně usměrnit na vyšší oběžnou dráhu, za přispění menší energie než by bylo potřeba v jiných řešeních. Když tato loď cestuje směrem od Gagarina k Alanovi, má od stanice Gagarin vyšší rychlost a musí tedy lehce zpomalovat, ale zároveň zvyšovat svou výšku od Země. Pokud letí od Alana ke Gagarinovi, stanice Alan má nižší rychlost, ale větší výšku. Loď tedy musí klesat, ale zrychlovat. K těmto úkonům právě poslouží jednodušší iontové motory. Do přepravné lodi pro 22 lidí bylo vtěsnáno pouze dvanáct členů posádky Japheta a jeden pilot, který pochopitelně seděl úplně sám vpředu. I tohle přidávalo na pocit, že jde o jakýsi vesmírný autobus. Pocit umocňovala i malá okénka pro výhled ven do kosmu.

„Tohle je tu nové,“ pronesl trochu pro sebe Brückner, když pátral ve své paměti, jak to zde vypadalo, když tu tehdy byl.

Potom se tento vesmírný autobus dal do pohybu. Jeho rychlost byla pro pohyb vesmírem minimální. Posádka si konečně mohla prohlédnout stanici Alan z vesmíru. Byla tvořena v podobném duchu jako zaniklá ISS, tedy jednotky modulů navázané na sebe malými průchody. Kdykoliv bylo potřeba, mohl se nějaký modul odpojit nebo vyměnit. Na samotném okraji Gagarina byly vidět dokovací stanice pro různé lodě různých národností. Kromě té, co použila NASA, bylo možné zahlédnout ještě ruskou a čínskou loď. Kolem té čínské se právě pohybovali kosmonauti ve volném vesmíru, zřejmě ji opravovali. Po půl hodině letu se v dálce objevil cíl jejich dnešní cesty. Stanice Alan byla mnohonásobně větší než Gagarin. Její konstrukce nebyla tvořena z modulů, ale z velkých kvádrových jednotek, které byly ale skládány podobně. Z důvodu bezpečnosti lze jakoukoliv

jednotku samostatně odpojit a vyjmout. Čím víc byli blíže, tím zřetelněji byl vidět Japhet.

„To je nádhera,“ vysloví úžasem Jacques při pohledu na loď, kterou bude v brzké době řídit. Pro zvýšení zájmu ostatních členů na ni ještě ukáže prstem. Teď už se tím směrem dívají opravdu všichni. Loď je tvořena třemi dlouhými tubusy. Na každém z nich je na konci zcela jasně vidět vyústění VASIMR motorů. Přední část je spojená, zde se nachází centrifuga a oblast pro životní funkce. V poměru s velkou stanicí Alan působí loď opravdu monumentálně. S každým dalším metrem je vidět stále víc malých detailů. Při oblévání stanice jsou dokonce k zahlédnutí malé vlaječky na centrifuze jednotlivých států, kterou tvoří posádka, následované symboly různých vesmírných společností, které se na projektu podílely.

„Tohle bude na roky náš domov,“ pronese do ticha Kung Li.

„Většinu cesty stejně prospíš,“ usměje se na ni Sophia Pedersoli.

„Hibernace se jistě za určitých podmínek dá nazvat spánkem, ale měli bychom používat termíny vhodné pro vědce,“ reaguje Kung Li.

„S tím souhlasím, ale spánek zní mnohem lépe. Nabývám tak pocit, že se mi může něco krásného zdát, což při hibernaci asi nikoliv,“ vloží se do toho Matt Voight.

„U obojího jdeš spát a u obojího se vzbudíš. To pro mě tyto slova staví na stejnou kolej,“ přidá svou trochou do mlýna Jeff Campbell.

„Drobný rozdíl je například v tom, že ze spánku tě probudí někdo, něco, nebo se probudíš sám, ale z hibernace se sám určitě neprobudíš,“ odporuje Kung Li prvním, co ji napadlo.

„S tím nesouhlasím. Medvědi také procházejí v období zimy zimním spánkem – chcete-li hibernací a dokáží se probudit uprostřed zimy, a potom zase pokračovat ve spánku,“ řekne Jacques Moudenc.

„To je sice pravda, ale jde o takzvaný nepravý zimní spánek,“ odpověděla na to Kung Li a možná by i pokračovala, ale byla přerušena tupou mírnou ránou, která znamenala, že jsou připojeni k vesmírné stanici Alan.

„Vítejte na vesmírné stanici Alan,“ otevře dveře mladý černochoch. První vystupuje Sergej se slovy:

„U nás se návštěvy vítají vodkou. U vás bych vlastně čekal nějaký drink.“

„Neřešte vodku, ve vesmíru se nepije,“ pronese hned po něm vystupující Natalja.

„Kdysi mi kosmonauti vlastně vyprávěli o stanici MIR a tam bych si tím nebyl jistý,“ odpověděl jí ještě Sergej. Ale to už se k nim přiblížil další muž.

„Dobrý den, vítám vás na Alanovi. Zavedu vás do vašeho nového působiště. Promiňte, nepředstavil jsem se. Jmenuji se Bill Anderson. Následujte mě, prosím.“

Posádka ho následuje. Proplouvají různými částmi Alana. Připomíná jim to rozdělanou továrnu v rekonstrukci. Vše je kovové, na stěnách se nacházejí různé žlaby, ve kterých vede od elektrických kabelů až po rozvody vzduchotechniky, vody a jiných látek snad vše. Nic není schováno. Je to dáno praktičností, není žádný problém nic přidat, jednoduchý přístup z hlediska opravy a jednoduchá vizuální kontrola. Proto to některým připadá jako nedodělaná továrna. Jiní to už nevnímají, protože v tomto prostředí se nenachází poprvé. Mezi moduly jsou automatické dvoudílné dveře na rozdíl od Gagarina, kde je všechno až moc otevřené. Alan je v tomto pokrokovější. V případě požáru, nebo úniku nějaké látky lze postiženou část izolovat a nebezpečí se nebude šířit dál. Proplouvají dál stanicí. V některých jejích částech sotva někoho zahlédnou, v některých je naopak velice rušno.

V poslední části se s nimi Bill rozloučí. Mají prý od NASA příkaz jen je dostat do lodi, víc s nimi nemají probírat a ničím dalším je zatěžovat. Tohle chování Matta překvapilo, ovšem nedal na sobě nic znát a krátkým tubusem proplul do Japheta. Lehce se rozhlédl. Vypadalo to v něm tak, jak si představoval, protože jako každý člen posádky měl nastudovanou příručku o Japhetovi, kde je velice detailně vše popsáno a nafoceno. Nachází se v oblasti centrifugy, kde je prakticky vše podstatné. Už to tu nevypadá jako na Alanovi. Žádné kabelové žlaby, vše je schováno za snadno odnímatelnými dekly. Prostředí je daleko přívětivější. Loď je nová, ještě voní novotou, kterou vnímají všichni. Uprostřed místnosti se rozkládá velký stůl, který slouží jako pracovní, ale i jako jídelní. Kolem se

nacházejí malé kóje, ve kterých jednotliví členové posádky budou spát, pokud nebudou zrovna v hibernaci. Jak Matt doufal, naživo působí Japhet ještě o něco lepším dojmem, než tím, který zanechají slova a fotky na papíře či na monitoru počítače nebo tabletu. Každý si zkontroluje své věci, které mu byly už do Japheta naloženy napřed. Do ticha se rozezněla ruština, Matt, který rusky nehovoří, pouze rozuměl slovu vodka a oslovení Sergeji. Mírně ho to znepokojilo, hned si uvědomil, že kromě dvou Rusů rusky nikdo neumí, proto hned zasáhl:

„Prosil bych, abychom všichni mluvili pouze anglicky. Děkuji.“

„Zaslechl jsi slovo vodka, proto jsi vlastně zbystřil,“ reaguje na něj Sergej, „ptala se mě, jestli mě napadlo vzít si s sebou vodku. Vlastně napadlo, ale stejně by mi ji našli a vyhodili, vlastně spíš vypili. Možná bych kvůli tomu zůstal doma.“

„Asi máš rád vodku?“ zeptal se Jacques.

„Da. Její konzumaci se vlastně vůbec nebráním,“ odpověděl trochu rusky Sergej.

„Jinak doufám, že máte všichni všechno,“ pronesl Matt po pár minutách prohledávání svých soukromých, ale i pracovních věcí. Prošel pohledem všechny přítomné, když viděl, že všichni přitakávají, pobídl je, aby se všichni přesunuli do hlavní místnosti.

„Takeši, prosím tě, zprovozni to!“ ukázal Matt na velký monitor.

„Jasně šéfe,“ pronesl Japonec a trochu se při tom pousmál na Sophii, ale hned jak si všimla, že se na ni dívá, šel se věnovat obrazovce. Všichni seděli u dlouhého stolu natočení na obrazovku a čekali na spojení. Potom se na obrazovce objevil starší muž:

„... a už se vidíme, výborně. Dovolte, abych se představil – jsem Eduard Hazan, ředitel ESA. Jsem rád, že jste na tuto pro nás tak důležitou misi přistoupili a stali se tak jejími členy. Každý z vás má svou specifickou funkci. Byli jste vybráni jako nejlepší ve svém oboru, proto na vašich bedrech leží tak důležitý úkol, jaký má loď Japhet. Věřím, že pro to obětujete mnoho z vaší činnosti, aby tato mise byla úspěšná. Nyní se najeďte, potom proběhne start a nakonec vaše uložení do hibernace. Dobrou chuť a šťastnou cestu,“ obraz se s jeho posledními slovy vypnul. Každý si doplul pro

své jídlo. Jde o téměř běžné jídlo ze Země, které je zabalené v misce, nůžkami se rozstříhne igelitový obal a lehce se zalije horkou vodou. Jelikož jídlo v kosmu není téměř cítit, je tento nedostatek doháněn chutí, proto jsou kosmické obědy více kořeněné. Po zalití se může konzumovat. Jídla jsou připravována z nedrobivého těsta. Kdyby byl na stanici sněden jeden obyčejný rohlík, jeho malé kusy by poletovaly prostorem a hrozilo by jejich nepříjemné vdechnutí. Kosmická strava je zkrátka víc vlhká a míň drobivá. Jinak se jí stejným přiborem, jako na Zemi. Jing Wang se se svým jídlem přesunul k okénku, aby si mohl prohlížet Alana, ale i vzdálenější vesmír. Trochu se potýkal s tím, že mu jídlo utíkalo, protože nemohl využít magnetické chňapky, které misku normálně přidržují. Jeff se přiblížil k Sophii a tiše, rádo by vtipně pronesl:

„Mohu si přisednout?“

„Asi jo, pokud v tom nebudou nějaké hlubší úmysly,“ odpověděla Italka.

„Zkusme si vysvětlit hlubší úmysly,“ chytnul se její odpovědi Jeff.

„Všechno, co nemá spojení s naší prací tady.“

„Se o mně nechceš třeba něco dozvědět? Já o tobě jo, abych věděl, s kým vlastně cestuju nekonečným prostorem.“

„Jsem z Neapole, mluvím anglicky a italsky, studovala jsem medicínu v Neapoli a ráda vyvracím život na jiných planetách. Dvakrát jsem byla na vesmírné stanici Alan. Jako základ by to mohlo stačit?“ vyhrkla na něj Sophia s jistým nezájmem v očích.

„Informací jistě dost, ale to jsem si všechno přečetl v informacích o posádce,“ snažil se marně Jeff.

„A nenapadlo tě, že právě to, co tam ti lidé o sobě uvedou, to také chtějí, aby o nich okolí vědělo?“ zarazila ho argumentem Sophia.

„Máš pravdu,“ pronesl rezignovaně Jeff.

„Jdeš vždy na všechno tak zhurta?“ ptá se pro změnu Sophia.

„To je asi mým určením, mám se starat o chod lodi a to včetně bezpečnostních systémů a taky trochu o komunikaci,“ reaguje na dotaz Jeff s malou nadějí na normální rozhovor.

„Dej tomu čas, problém s komunikací ještě žádný není.“

„Ne, vždyť jsi ostrá jako břitva,“ nesouhlasí Jeff.

„Nemám dobrý pocit z té hibernace, jsem asi trochu podrážděná,“ mírně se na něj usměje Sophia. Tím dá Jeffovi šanci, že na nějaké sympatie ještě možná bude příležitost.

„Přišel náš čas. Rozhýbáme kola budoucnosti,“ prohlásí nahlas Jacques a pokračuje se svým teatrálním výstupem, „usadte se, budeme startovat. Potom nabere směr Venuše z důvodů gravitačních manévřů, kterému pomůže Oberthův efekt, ale to už budeme v hibernaci.“ Posadí se důležitě do svého křesla a s povolením od velitele Alanu zapne startovací okruhy. Loď se otfese. Ještě zadá odpojení průchodu mezi Japhetem a Alanem. Je sice už delší dobu uzavřen, ale ne zcela odpojen. Loď je nejprve rozhýbána iontovými motory, které jí zajistí dostatečnou vzdálenost od vesmírné stanice. S prvními pohyby zapíná Sterlingův motor a jaderný motor pro nadměrnou spotřebu elektrické energie při aktivaci VASIMR pohonu. Jing Wang sedí u okna a vše s nadšením pozoruje. Sergej jen vtipně prohlásí:

„Matte, teď bys měl vlastně vyndat tu vodku, co jsi mi zabavil.“

„Byl by si zapsán do historie, jako člověk, co mu v krvi vydřela vodka několik let a po probuzení z hibernace bys měl hned hladinu alkoholu v krvi,“ reaguje na něj Jeff.

„V Rusku jsou jedinci, kteří vystřízliví až v rakvi, takže rekordman by určitě nebyl,“ pronese Natalja s úsměvem směrem k Jeffovi. Loď už mezitím nabrala nějakou rychlost.

„Tak a teď to rozhýbáme naplno,“ pronese hlasitěji Jacques a uveče do chodu hlavní motory. Jejich tah způsobil mírné šklubnutí s lodí, která nabírá svou konečnou rychlost. Jacques nechává na palubních systémech, aby už řídily samy, a směrem k Mattovi pronese:

„Teď už je to na ní, tady jsem zatím hotov. Šel bych aktivovat hibernaci.“

„Ano, jdeme se uložit k hibernaci,“ zopakuje Jacquesův nápad hlasitěji, aby ho i ostatní členové posádky slyšeli. Přesunou se tedy do prostor s hibernačními jednotkami. Všichni se do nich uloží. Na některých je vidět, že z toho nemají dobrý pocit, ale přesto se nechávají zavřít do této jednotky. Sophie si připadá jako upíří ve filmu, když se uvelebují do svých rakví. Oni také nevěděli, zda je někdo

nenajde a ve spánku nezabije, stejně jako oni nemá jistotu, zda se probudí. Ale nic jiného jí nezbyde, proto i ona nechá zavřít víko své hibernační jednotky. Za pár okamžiků je na palubě úplné ticho. O něco později i tma.

Kapitola 4 – Drobný problém

Lod' proplovává vesmírem s posádkou, která to nevnímá. Nejprve využijí takzvaný gravitační prak okolo planety Venuše, podpoří ho zrychlením, když bude nejbližší této planetě. Manévr se nazývá Oberthův efekt. Další zrychlovací manévr je proveden okolo Země, kde se stává předmětem pozorování několika tisíců nadšených astronomů. Přelet kolem Země také využili vědci na Alanovi ke kontrole systému, odezvy v komunikaci a také ke změření přesnější rychlosti, než jakou udávají palubní přístroje. Zajímavá podívaná pro pozemské amatérské pozorovatele trvala téměř čtyři dny. Oči byly upřeny hlavně na několikaminutový zážeh hlavních motorů pro další Oberthův efekt. Světem obletěly nejrůznější fotografie z této akce. Poslední zrychlení nastalo kolem Jupitera, kdy došlo k zrychlení na maximální rychlost. Nebude už žádný manévr, který by Japheta více zrychlil. Ale to je velice zkráceně popsána cesta, protože teď se už lod' nachází v orbitě Pluta. Na Zemi uplynulo více než pět let od startu Japheta z vesmírné stanice Alan. V tomto prostoru je naplánována kontrola lodi. Proto dochází k probuzení tří členů posádky. Jeff Campbell, Danny Lovett a Takeši Tanaka budou probouzeni z hibernace. Dojde k provětrání prostoru, aby probouzení měli čerstvě recyklovaný vzduch. Poté se rozsvítí světla, aby se neprobouzeli do tmy. Nakonec palubní počítač zkontroluje jejich zdravotní stav a postupně je probudí. Ve vhodnou chvíli otevře hibernační jednotku. Lod' je ve stejném stavu, jako byla, když se ukládali ke spánku. To je naprogramováno cíleně, aby probouzející posádka neměla pocit výrazné časové změny a neprodělala tak nějaký psychický šok. Mají myšlenkami dojít k dojmu, že se uložili k hibernaci před malým okamžikem. Pocitově oklamat svou mysl, jako když si jde člověk lehnout, zavře oči a hned je ráno druhého dne.

„Jste všichni celí, nechybí někomu něco, třeba noha, a někomu třeba nepřebývá?“ pronese Jeff svůj vtípek po několikaletém odpočinku.

„Já se cítím, jako kdybych si před pěti minutami teprve lehnul,“ posteskl si Danny. Takeši hbitě vyskočí z hibernační jednotky. Beze slova se letí podívat k okénku, aby spatřil to, co ještě nikdo před ním. Za ním se vydává i Danny a Jeff. Takeši se ale zastaví u jednotky, kde leží Sophia. Podívá se na ni a pronese:

„Tady taky nic nepřebývá a ani nic nechybí, tady je všechno úplně jak má být.“ Potom se zase vydá k oknu a přibrzdí ještě u Kung Li se slovy:

„Tady je taky všechno v pořádku.“

„Ještě že nám je přibalili, koukat se furt jen na otrávený chlapy to se časem omrzí,“ zamyslel se Jeff, který právě proplul kolem Takešihho. Oba se zastavili až u okénka, hned za nimi Danny, který se zdržel pohledem na Kung Li. Dívají se ven, kde černočernou tmou narušují pouze malé bílé tečky – hvězdy.

„No jo, ale kde je slunce, a kde Země,“ trochu se zděsil Takeši při zamyšlení, jak vlastně je všechno daleko. Když se toto téma probíralo na Zemi, představoval si to jinak. Zažít a vidět na vlastní oči, jak je Země ve vesmíru nicotná, to je něco jiného než si to představovat na přednáškách a na animacích.

„Někde tam určitě je, to by nám nezatajili,“ odpověděl mu Jeff.

„Zeptej se svého kámoše,“ poradil mu Danny.

„Jakýho?“ nechápal Takeši, ale když Jeff upřel pohled na palubní počítač, došlo mu to a vydal se k němu. Pár dotyky na obrazovku zjistil, kterým směrem se Země nachází, vzal do ruky příruční tablet a vyrazil k oknu. Tablet mu prozradil směr, kterým se má dívat.

„Tahle pidi tečka?“ ukázal nechápavě prstem přes okno ostatním.

„To je neuvěřitelné,“ neskrývá svůj údiv o kousek vedle poletující Danny. Chvíli to s nadšením zkoumali, potom se ale pustili do práce. Procházejí různé systémy, kontrolují vše, co mají nařízeno kontrolovat a ještě občas i něco navíc. Nic zvláštního nenašli, až na jednu věc.

„Mám tu problém. Průzkumná sonda číslo 2 nehlásí všechna data, která by měla a která jednička hlásí,“ řekne do ticha Danny.

„Zkontroluju komunikaci mezi jednotlivými systémy,“ reaguje na něj Takeši. Chvilí oba jezdí po obrazovkách prsty jak klavírní virtuosové po klávesách a pak Takeši pronese:

„V komunikaci to snad není, nechodí samotný signály ze sondy. Vezmeme palubní tablet a podíváme se na ni.“

„Já projedu další testy odsud,“ pronese smutně a suše Jeff směrem k volně odplouvající dvojici.

Dostanou se přes společné prostory až k počítači, který má na starosti špatnou průzkumnou sondu. Takeši připojí tablet pomocí kabelu k tomuto počítači, aby obešel možnou ztrátu dat bezdrátové komunikace, kterou před tím vyloučil. Tabletem zjistil, že ani zde nevidí všechny informace, které by sonda připravená k průzkumu měla poskytovat.

„Tady taky nic. Vypadá to, že budeme muset ven,“ konstatuje realitu Takeši.

„Fakt? No to mám radost,“ odpoví mu nevesele Danny.

Danny se vrátí k Jeffovi se slovy:

„Musíme se na ni podívat zvenčí. Odsud se na ni nedostaneme.“

„Neměli bychom na to mít povolení od Matta? On je tu velitel,“ nezdá se to Jeffovi.

„Nic na tom není, pojď, jdeš se mnou,“ řekne mu Danny a společně se přesouvají ke skafandrům, které si oblékají. Takeši zůstal u hlavního počítače a aktivoval na něm monitorovací a ovládací systémy potřebné pro výstup do volného kosmu. Přesně podle postupu, jaký ho učili. Před odletem ho také trochu školili na ovládání lodi. Hlavní obrazovku si rozdělil na několik menších, aby měl lepší vizuální přehled o dění venku. Aktivace těchto systémů pro výstup ven z lodi je podmíněna probuzením velitele lodi, na což byl Takeši hned upozorněn, a proto to hned letěl říct Dannymu a Jeffovi.

„Mě možná zmateš, ale ten počítač ne,“ pronese Jeff k Dannymu.

„Tak počkáme, až to posvěť,“ odpoví mu jednoduše Danny. To už je ale slyšet, jak přilétá Matt. Na otázku, co že se to děje mu Takeši vysvětluje situaci. Matt s výstupem souhlasí a s Takešim se vrací k hlavnímu počítači. Mezitím se Danny a Jeff dostali do komory pro vyrovnání tlaku. Danny si letmo prohlédne komoru a pohledem

překontroluje trysky pro vhánění vzduchu. Potom očima o něco důkladněji projde odsávání, protože to bude nyní využíváno. Takeši s Mattem již vše sledují na monitoru a zkoušejí, jestli je oba slyší. Přitom pozorují, jak Danny naivně zkouší pevnost jisticího lana, které z bezpečnostních důvodů otevírání komory může být použito při výstupu do volného vesmíru.

„Dobře, tak vycházíme ven,“ ozve se z reproduktorů u hlavního počítače hlas Jeffa, který zároveň otevírá dveře do volného vesmíru. Oba vystupují ven a směřují přímo k sondě. Lano odmotává metr po metru. Oba se rozhlížejí kolem sebe, ale na povrchu lodi neshledávají žádný problém. Ručkují dál a dál po povrchu. Když se dostávají k sondě, otvírají dveře, pod kterými se skrývá pouze její část.

„Vidím tu jasné vnější poškození!“ pronese Danny a ukazuje prstem na malou díru skrz plášť sondy, tak aby problém viděli i Takeši a Matt na monitoru, který snímá vše, co Danny vidí.

„V které oblasti to přesně je?“ ptá se Matt.

„Je to hned u elektroniky pro čidla, co se nacházejí v zadní části. To budou ty senzory pro povrch – teplotu, záření, vlhkost, prašnost a tak,“ definuje poškození Danny.

„Tak to je ten důvod,“ potvrzuje Takeši.

„Dobře, pojdte zpátky. Najdeme náhradní díl a opravíme ji,“ pronese Matt.

„Máme tu ještě další problém. Malý únik hélia. Ale to není nic vážného,“ všimne si Jeff drobného úniku.

„Dobře projděte celou loď, ať víme o všem,“ vzkáže jim Matt a pokračuje už jenom směrem k Takešimu:

„Zjistí v počítači, kde máme záplatu pro únik hélia.“

„Dobře. A k čemu vlastně máme hélium?“ reaguje Takeši.

„Pro palivo primárního motoru VASIMR,“ odpoví mu Matt s upřeným zrakem na monitory a očima hledající další závady. Takeši si přisedne k jinému počítači a vyhledává další potřebné informace o záplatě.

... KONEC UKÁZKY

Tomáš Turnhöfer
PRVNÍ ODYSEA NADĚJE

© Tomáš Turnhöfer, 2020

Počet stran: 155

Vydalo nakladatelství Nová Forma, s.r.o.
Písecká 413, 375 01 Týn nad Vltavou – Malá Strana
v roce 2020 jako svou 1250. publikaci.

www.novaforma.cz

Tisk: Nová Forma, s.r.o., Týn nad Vltavou, 2020
Vydání první.

ISBN 978-80-7612-153-9

Knihu lze zakoupit v internetovém knihkupectví www.kniznieshop.cz

Příběh o skupině astronautů z celého světa, kteří mají v rukou přežití lidstva. Na planetu se řítí zkáza a skupina musí prozkoumat, co je za nově objevenou červí dírou, která se náhle objevila, zda-li tam nenajdou nové útočiště lidstva. Vstup do neznáma je děsivý a fascinuje zároveň.

Nakonec najdou mnohem víc, než vůbec očekávali. Odpovědi na otázky, které lidstvo trápí už po staletí. Zjistí, kdo jsou a kde se vzali na planetě Zemi. Odpoví na otázku samotné existence lidstva.

Čekali tu cokoliv, jen nečekali, že se o lidstvu dozví tolik zásadních faktů. Nové informace převrátí jejich pohled na samotný účel lidstva, ale i přesto se budou snažit úspěšně splnit svou misi.

